सचापि शरवर्षं तत् शरवर्षेण वासवः। अप्राप्तमेव चिच्छेद भगदत्तस्य वीर्य्यवान्। १२४०
ततः प्राग्ज्योतिषो राजा शरवर्षं निवार्य्य तत्। शरैर्ज्जघ्ने महाबाहुं पार्थं कृष्णञ्च मारिष।
ततः स्म शरजालेन महताऽभ्यवकीर्य्य तौ। चोदयामास तं नागं बधायाच्युतपार्थयोः।
तमापतन्तं द्विरदं दृष्ट्वा क्रुद्धमिवान्तकं। चक्रेऽपसव्यं त्वरितः स्यन्दनेन जनार्द्दनः।
तम्प्राप्तमपि नेयेष परावृत्तं महाद्विपं। सारोहं मृत्युसात्कर्त्तुं स्मरन् धर्म्मं धनञ्जयः।
स तु नागो द्विपरथान् हयांश्चारुह्य मारिष। प्राहिणोन्मृत्युलोकाय ततः क्रुद्धो धनञ्जयः। १२४५
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि संशप्तकबधपर्व्वणि भगदत्तयुद्धे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ पार्थः क्रुद्धः किमकरोद्भगदत्तस्य पाण्डवः। प्राग्ज्योतिषो वा पार्थस्य तन्मे शंस यथातथं।
॥ सञ्जय उवाच ॥ प्राग्ज्योतिषेण संसक्तावुभौ दाशार्हपाण्डवौ। मृत्युदंष्ट्रान्तिकं प्राप्तौ सर्व्वभूतानि मेनिरे।
तथास्म शरवर्षाणि पातयत्यनिशं प्रभो। गजस्कन्धान्महाराज कृष्णयोः स्यन्दनस्थयोः।
अथ कार्ष्णायसैर्बाणैः पूर्णकार्म्मुकनिःसृतैः। अविध्यद्देवकीपुत्त्रं हेमपुङ्खैः शिलाशितैः।
अग्निस्पर्शसमाकीर्णा भगदत्तेन चोदिताः। निर्भिद्य देवकीपुत्त्रं क्षितिं जग्मुः सुवाससः। १२६०
तस्य पार्थो धनुश्छित्त्वा परिचारं निहत्य च। लालयन्निव राजानं भगदत्तमयोधयत्।
सोऽर्करश्मिनिभांस्तीक्ष्णांस्तोमरान् वै चतुर्द्दश। प्रेरयन् सव्यसाची तु त्रिधैकैकमथाच्छिनत्।
ततो नागस्य तद्वर्म्म व्यधमत् पाकशासनिः। शरजालेन महता तद्व्यशीर्य्यत भूतले।
विशीर्णवर्म्मा सगजः शरैः सुभृशमर्द्दितः। बभौ धारानिपातार्त्तो व्यभ्रः पर्व्वतराडिव।
ततः प्राग्ज्योतिषः शक्तिं हेमदण्डमयोमयीं। व्यसृजद्वासुदेवाय द्विधा तामर्ज्जुनोऽच्छिनत्। १२६५
ततश्छत्त्रं ध्वजञ्चैव च्छित्त्वा राज्ञोऽर्ज्जुनः शरैः। विव्याध दशभिस्तूर्णमुत्स्मयन् पर्व्वतेश्वरं।
सोऽतिविद्धोऽर्ज्जुनशरैः सुपुङ्खैः कङ्कपत्त्रिभिः। भगदत्तस्ततः क्रुद्धः पाण्डवस्य जनाधिप।
व्यसृजत्तोमरान्मूर्द्ध्नि श्वेताश्वस्योन्ननाद च। तैरर्ज्जुनस्य समरे किरीटं परिवर्त्तितं।
परिवृत्तकिरीटं तत् यमयित्वैव फाल्गुनः। सुदृष्टः क्रियतां लोक इति राजानमब्रवीत्।
एवमुक्तस्तु संक्रुद्धः शरवर्षेण पाण्डवं। अभ्यवर्षत् सगोविन्दं धनुरादाय भास्वरं। १२७०
तस्य पार्थो धनुश्छित्त्वा तूणीरान् संनिकृत्य च। त्वरमाणो द्विसप्तत्या सर्व्वमर्म्मस्वताडयत्।
विद्धस्ततो विव्यथितो वैष्णवास्त्रमुदीरयन्। अभिमन्त्र्याङ्कुशं क्रुद्धो व्यसृजत् पाण्डवोरसि।
विसृष्टं भगदत्तेन तदस्त्रं सर्व्वघाति वै। उरसा प्रतिजग्राह पार्थं संच्छाद्य केशवः।
वैजयन्त्यभवन्माला तदस्त्रं केशवोरसि। ततोऽर्ज्जुनः क्लान्तमनाः केशवं प्रत्यभाषत।
अयुध्यमानस्तुरगान् संयन्तास्मि तवानघ। इत्युक्त्वा पुण्डरीकाक्ष प्रतिज्ञां स्वां न रक्षसि। १२७५
यद्यहं व्यसनी वास्यामशक्तो वा निवारणे। ततस्त्वयैव कार्य्यं स्यान्न तत् कार्य्यं मयि स्थिते।
सबाणः सधनुश्चाहं ससुरासुरमानुषान्। शक्तो लोकानिमान् जेतुं तच्चापि विदितं तव।
ततोऽर्ज्जुनं वासुदेवः प्रत्युवाचाथ तद्वचः। शृणु गुह्यमिदं पार्थ पुरावृत्तं यथाऽनघ।